

De mi idézte elő ezt a változást? Hogy változott a csapatok integrálása? Előadásomban ezekre a kérdésekre keresem a választ.

Török Ábel (ELTE Eötvös József Collegium)

Iulius Caesar prózája és stílusának propagandisztikus szerepe

Előadásomban bemutatom Iulius Caesar római hadvezér történetírói munkásságát stílusán keresztül.

Az előadás elején megállapítom, mely korábbi prózaírók hatottak rá, honnan merített ihletet és miben különbözik a többi római és görög történetírótól. Ezután példákat hozva elemezni fogom prózáját és bemutatom, hogy miképp manipulálta olvasóközönségét, csupán a nyelv segítségével. Rávilágítok egy-egy érdekesebb nyelvi fogására és arra, hogy milyen tudatosan építi fel műveit a szavak szintjétől egészen a teljes történeti mű szintjéig. Meghatározom stílusának okait és következményeit, megállapítom, önpropagandájának mekkora szerepe volt a stílusa kialakulásában, és prózája milyen különböző módokon szolgálta saját népszerűsítését. Végül levonom a szükséges következtetést: hogy Iulius Caesar nem a szó szoros értelmében vett történetíró, hiszen műveinek célja nem kizárólag a történelem egyes eseményeinek rögzítése, sokkal inkább saját popularitásának növelése a korabeli manipulációs módszerekkel.

Dobos Barna (Eötvös Loránd Tudományegyetem)

De a pénzre mi szükség? – Janus beszédének szatirikus olvasata (Ovidius *Fasti* I. 191–226)

Ovidius didaktikus költeményét, a *Fastit*, a filológiai kutatás az utóbbi évtizedekben – a *Metamorphoses* mellett – mintegy újra felfedezte magának, mivel a korábban vallástörténeti forrásként feldolgozott költői művet az irodalom- és kultúratudomány területén releváns kérdésfeltevések fényében olvasva újra a szöveg eddig kevésbé tárgyalt jelentésrétegei kerültek felszínre. A költemény műfajisága, besorolhatóságának kérdése sem problémamentes az Ovidius-filológiában, mivel a fennkölt téma, vagyis a római ünnepek és vallási szokások megverselése a római irodalmi hagyományban a hexameteres formát vonná maga után, ennek ellenére Ovidius a könnyedebb témákhoz illő elégikus disztichonokban dolgozta fel azokat.

A forma és tartalom izgalmas ovidiusi újítása mellett a költemény különböző narrátori hangjai, a szöveg változó modalitásai kelthetik fel az olvasó figyelmét. Ezek között találjuk a himnikus-patetikus, elégikus-erotikus és mindenekelőtt a tudós-tanító hangnemet. Előadásomban a felsoroltakon kívül a *Fasti* szatirikus olvasati lehetőségeit járom körbe, az első énekből a Janus-epizódra fókuszálva. Ovidius Janust az isten ünnepeihez kötődő szokásokról kérdezgeti – igen naiv módon –, aki készségesen válaszol minden kérdésre. A költő kíváncsiságát az istennek fizetendő áldozati érme is felkelti, ami kiváló alkalmat biztosít Janusnak,